

Amikor a sípot megfújta, tulajdonképpen több száz tízezer hertzes hullámcsomaggal árasztotta el a szekrényt. A hang egyetlen másodperc alatt hőenergiává alakult át, és kísérleteit megkoronázva Milfajt egyszerűen elpárolgott.

Az ablakokon dereng a felkelő nap fénye. Halványezüst csíkok vibrálnak a falakon, árnyékok kelnek életre.

Mentuhotep jön le a lépcsőn.

Vaságyat cipel a hátán. A feje előrenyúl, ahogy a terhet egyensúlyozza. Átmegy az apró mozaikkal kirakott kerengőn, egy pillanatra megáll, vaságyastul megfordul, és visszanez, aztán kicsit ügyetlenül a lábával lódítja szélesre a kaput. A terhe alatt imbolyogva kilép.

A felvevőgép nem mozdul, a küszöbről követi Mentuhotepet, amint egyre távolodik, egyre csak távolodik, és lassanként felszívódik a tájban. Ő alul, és felül a vaságy.

Dobai Péter

HALOTT FASOROK. ŐSZ. KESZTLŐC, 1996. A. D.

*„Hallod a kéményt sírni fölötted?
Hull az eső, közelít a sötét...”
(Lermontov)*

Ankának

Ősz! Miért nem vagy keményebb,
miért csak a halott fasorok kivégett,
üzenetes leveleit téped? -----
Tépd a lelket is szét! Kényszerítsed
kibirhatatlan magányba, mely szótlan, világtalan.
A fák, az erdőségek: túlélnek,
nem a haldokló fasor zokog,
szélrohamaid, ősz, azok menekülnek,
feketén futó felhőflottákból, le, alá, a megölt,
egykor meghitt földi helyekig:
ősz, te, csak te zokogsz! Csak a te zúgó visszhangod a Pilis!
Szeptember! Október! November! Ősz! Miért menekülsz
az irgalmatlan, fehér december hófűvásai, jégtáblái felé?
Időzz még a pusztuló sorfák, a királyi terebélyek
zúzott koronáiban!
Most minden romlik, és mintha más-magára, idegenre riad.
Mégis: hátha ez-egyetlenegyszer: tél nélkül
vált ki őrzőgő ősz-pusztulást: a nyílttenger-tavaszi!